

[Rager.]

den, saa at vi undgaar den Nedgang i Købene, som utvivlsomt vilde blive en Følge af, at Konflikten traadte ud i Livet.

Jeg skal da under den her foreliggende Situation anbefale at skaffe den forhaanden-værende Konflikt ud af Verden paa den Maade, det sker hurtigst, lettest og fuldt sagligt forsvarligt, nemlig saaledes som foreslaaet af den højtærede Regering.

Jens Thomsen: Vi staar igen over for det Tilfælde, at Lovgivningsmagten skal sikre Arbejderne i de saakaldte frie Erhverv en beskeden Lønstigning. Det er her ikke noget at falde i Forundring over under det nuværende System; det vil gentage sig hvert Aar. Det er jo i Virkeligheden ikke blot Arbejdslønningerne, der bestemmes ved politiske Indgreb, Indtjeningsmulighederne i næsten alle Erhverv bestemmes i Nutiden af det politiske Styre. For nogle Aar siden udtalte en af vore Nationaløkonomer, at Valutakontoret bestemmer; hvem der skal have mindre Indtægt, og hvem der skal have større Indtægt, og dette er en Sandhed, som ogsaa bekræftes gennem det Lovforslag, der nu er forelagt her i Tinget. Det er derfor ganske naturligt, at Rigsdagen maa tage Stilling til et Lovforslag som det foreliggende; det vil, som sagt, gentage sig hvert Aar, saa længe den nuværende Stemmekøbspolitik kan opretholdes. Der er maaske mange i vort Land, der endnu tror paa, at en saadan Politik kan holde langt ud i Fremtiden, men Historien vil nok oplyse dem om deres Fejltagelse. Der er maaske ogsaa mange, der mener, at Arbejdernes Krav er urimelige, naar de stadig kræver nogle faa Øre mere i Timen hvert Aar; det er jo, som det er sagt gentagne Gange i Dag, en Skrue uden Ende. Men alt er relativt i denne Verden, og sammenligner man Arbejdslønningerne med de Tantiemeindtægter, der opnaas i vor Tid, maa man indrømme, at Arbejdslønningerne er beskedne i den Sammenligning. Vi maa erindre, at ogsaa de svimlende store Indtægter, som oppebæres af adskillige Mennesker, skyldes Lovgivningsforanstaltninger. Da Industrien for nogle Aar siden var ude for Udlandets Konkurrence, krævedes Statens Beskyttelse mod denne Konkurrence. Jeg mindes, hvordan en Direktør fra Kabelfabrikkerne ytrede sit Mishag, fordi Staten ikke gav tilstrækkelig Beskyttelse; han truede endogsaa med at søge mildere Egne i andre Lande. Resultatet blev dog, at Staunings Sol fremtryllede de mildere Egne her i Landet. Vedkommende Direktør fik, saa vidt jeg

husker, et midlertidigt Læ bag Retfærdighedens Mure, eller maaske slap han med Bøde, jeg husker det ikke. Enden paa Legen blev dog vistnok, at Direktøren kom i Galoscherne i Køge, og der gaar det godt; selveste Statsminister Stauning har jo i høje Toner lovprist den gode Fortjeneste, der opnaas dernede. Men man maa erindre, at den skyldes de Lovforanstaltninger, som vedtages her, og hvorigennem ikke blot Arbejdernes Lønninger, men ogsaa de forskellige Selskabers Lønninger sikres, idet Konkurrencen lukkes fuldstændig ude.

Det er ganske givet en medvirkende Aarsag til de aarlige Lønkrav fra Arbejderne og til, at Rigsdagen Aar efter Aar maa beskæftige sig med dette Spørgmaal. For at belyse de Krav, der her fremsættes, skal jeg nævne et ganske bestemt Eksempel. I Aaret 1934 udbetalte Kabelfabrikkerne til hvert af sine 7 Bestyrelsesmedlemmer en Tantieme paa 25 300 Kr. og til hver af sine 3 Direktører 68 400 Kr., og naar man tager i Betragtning, at disse Tantiemeudbetalinger i Virkeligheden er en Art Løntillæg, maa man jo indrømme, at de Krav, der indeholdes i nærværende Lovforslag, i den Forbindelse i Virkeligheden er rimelige og beskedne.

Men der er maaske dem, der allerede nu kan faa Betæneligheder ved, om Pengene fremdeles kan fremskaffes til at holde denne Skrue uden Ende i Gang, og det er ikke uden Grund, om den Slags Betæneligheder melder sig. Man kan jo ogsaa spørge: Hvorfra er Pengene hentet til den Højkonjunktur, der findes i Byerne? Ja, Kendsgernerne taler deres tydelige Sprog: Man har brugt Halvdelen af Landbrugets samlede Formue. Statsminister Stauning udtalte i Fjor ved Forelæggelsen af et Lovforslag tilsvarende det, vi her i Dag behandler, at det skulde gennemføres af Hensyn til de lavest lønnede. Men man glemte dengang at tage Hensyn til de allerlaveste Lønninger, dem, Landbruget oppebærer, og vi maa derfor kræve — som det jo ogsaa gentagne Gange er krævet herfra —, at der nu tages et rimeligt Hensyn til Landbruget.

I en Periode af 10 Aar er Landbrugets Formue formindsket med gennemsnitlig 200 Mill. Kr. om Aaret, og vi kan vel blive enige om, at selv om Landbruget havde den bedste Vilje til at fortsætte med at sætte 200 Mill. Kr. til om Aaret, vilde det savne Evnen dertil. Mit Parti har for længst indset det haabløse i dette, og vi arbejder for at faa Landbruget til at standse denne for hele Samfundet ødelæggende Udvikling ved at bruge sine Organisationer til at